

جامعه دفاع از حقوق بشر در ایران

(عضو فدراسیون بین المللی جامعه های حقوق بشر)

League for the Defence of Human Rights in Iran
(FIDH Member)

فدراسیون بین المللی جامعه های حقوق بشر (FIDH)

و سازمان عضو آن

جامعه ی دفاع از حقوق بشر در ایران (LDDHI)

گزارش برای گفت و گوهای حقوق بشری اتحادیه ی اروپا - ایران

۲۰ نوامبر ۲۰۱۷ (۲۹ آبان ۱۳۹۶)

گزارش برای گفت و گوهای حقوق بشری اتحادیه ی اروپا - ایران

۱. یک - مجازات اعدام: بیش از یک اعدام در روز، نوجوانان نیز اعدام می شوند.....
۳. دو - ۱,۰۰۰ زندانی سیاسی در حبس خودسرانه؛ بیش از ۵۰۰ مورد ناپدید کردن قهری حل نشده باقی مانده است.....
۵. سه - تبعیض علیه زنان، اقلیت های دینی و جوامع قومی.....
۶. چهار - نقض نامحدود حقوق کارگری.....
۸. یادداشت ها.....

فاحش ترین موارد نقض حقوق بشر در ایران کماکان در چهار زمینه رخ می دهد.

یک - مجازات اعدام: بیش از یک اعدام در روز، نوجوانان نیز اعدام می شوند

ایران، در میان مجریان اعدام در سراسر جهان، پس از چین، در رتبه ی دوم قرار دارد. از آغاز سال ۲۰۱۷، اعدام بیش از ۴۳۵ تن در این کشور ثبت شده است. آمار واقعی ممکن است بسیار بیش از این باشد، زیرا دولت مردان اطلاعات مربوط به اعدام را پنهان نگه می دارند.

ایران مجازات اعدام را برای جرائمی به کار می گیرد که بر اساس حقوق بین المللی حقوق بشر در ردیف «مهمترین جنایت ها» قرار نمی گیرند - به ویژه جرم های سیاسی، اقتصادی، دینی، جرم های مربوط به مواد مخدر و به اصطلاح جرم های جنسی. اعضای برخی از جوامع قومی و اقلیت های دینی اغلب به خاطر فعالیت های سیاسی و جرایم مربوط به «امنیت کشور» به مرگ محکوم و اعدام می شوند. قوانین ایران همچنین سنگسار را برای زنا مقرر کرده اند. زنی به نام فریبا خالقی در سال ۲۰۱۶ به سنگسار محکوم شد

بیشتر اعدام‌ها - از ۶۰ تا ۷۵ درصد - به جرایم مربوط به مواد مخدر مربوط می‌شود. بر اساس قانونی که در آبان ۱۳۹۶ در مجلس تصویب شد، مقدار انواع مواد مخدر برای صدور حکم الزامی اعدام افزایش یافت و انتظار می‌رود این تحول شمار اعدام‌های مربوط به مواد مخدر را به‌طور نسبی کاهش دهد. بعضی از نمایندگان مجلس در ابتدا کوشیدند با پیشنهاد الغای مجازات اعدام در مورد بعضی از شیوه‌های قاچاق مواد مخدر شمار این اعدام‌ها را به شدت کاهش دهند. اما، این پیشنهاد در نتیجه‌ی مخالفت شدید قوه‌ی قضاییه و شورای نگهبان قانون اساسی رد شد. به گفته‌ی اعضای مجلس، دست کم ۵,۰۰۰ تن قاچاقچی مواد مخدر در حال حاضر محکوم به اعدام هستند.

- قوانین ایران مجازات اعدام را برای جرائم دینی نیز مقرر می‌دارند و خطر اعدام به‌خاطر این جرایم جدی است. **محسن امیر اصلانی** زنجان‌ی در مهرماه ۱۳۹۳ در زندان رجایی شهر در نزدیکی شهر کرج اعدام شد. او به اتهام «بدعت در دین اسلام» محکوم شده بود [۱]. حکم اعدام برای جرایم دینی در موارد اخیر صادر و تأیید شده است، برای نمونه:
- **سینا دهقان و محمد نوری** به خاطر انتشار نوشته‌هایی علیه اسلام و قرآن در شبکه‌های اجتماعی در مهر ۱۳۹۴ دستگیر شدند. آنها سپس به اتهام سب پیامبر اسلام به اعدام محکوم شدند. دیوان عالی کشور حکم اعدام آنها را در بهمن ۱۳۹۵ تأیید کرد.
- **محمد علی طاهری**، بنیانگذار گروه عرفان حلقه که به معالجه‌ی بیماران از طریق «طب تکمیلی و آلترناتیو» اعتقاد دارد، در مرداد ۱۳۹۶ برای دومین بار به اعدام محکوم شد. او به سب پیامبر اسلام، ارتداد و گردهمایی و تباری علیه امنیت ملی متهم شده بود. دیوان عالی کشور این حکم را در اوایل آبان ۱۳۹۶ نقض کرد.

قوانین ایران مجازات اعدام را برای متهمان نوجوان مقرر می‌دارند [۲]. این نوجوانان در اغلب موارد، تا رسیدن به سن ۱۸ در زندان می‌مانند و پس از آن اعدام می‌شوند. از ۱ ژانویه ۲۰۱۷ تا اوایل نوامبر ۲۰۱۷، ایران دست کم چهار تن را به خاطر جرایمی اعدام کرده است که به ارتکاب آنها در سن پیش از ۱۸ متهم شده بودند. در اوایل نوامبر ۲۰۱۷، دست کم ۸۶ متهم نوجوان زیر حکم اعدام به سر می‌بردند، اما شمار واقعی این متهمان ممکن است بیشتر باشد.

بسیاری از زندانیان محکوم به اعدام از محاکمه‌ی عادلانه برخوردار نمی‌شوند و از داشتن وکیل محروم می‌مانند. آنها بر اساس اتهام‌های مبهم و اعتراف‌هایی محکوم می‌شوند که به‌طور معمول در اثر شکنجه یا شکل‌های دیگر بدرفتاری در دوره‌ی بازداشت پیش از محاکمه انجام می‌شود.

در سال ۱۳۶۷ (۱۹۸۸)، بسیاری از فعالان سیاسی زندانی به پایان حکم زندان خود نزدیک می‌شدند. با نزدیک شدن تاریخ آزادی آنها، دولتمردان ایران دستور اعدام آنها را صادر کردند. بین ۴۰۰۰ تا ۷۰۰۰ زندانی سیاسی پس از محاکمه‌ی فوری دوباره اعدام شدند. دولت مردان ایران تاکنون از اجرای عدالت درباره‌ی مرتکبان این اعدام‌های دسته جمعی و اذعان به این جنایت‌های گسترده که بر اساس حقوق بین‌المللی باید جنایت ضد بشری تلقی شود، سر باز زده‌اند [۳].

ما اتحادیه‌ی اروپا را فرا می‌خوانیم تا از ایران بخواهد:

- اجرای مجازات اعدام را به عنوان گامی در راه الغای کامل این مجازات تعلیق کند.
- کلیه‌ی حکم‌های اعدام متهمان نوجوان را فوری لغو کند.
- قانونی را برای منع مجازات اعدام در مورد نوجوانان، منع سنگسار و اعدام در برابر چشمان مردم به تصویب برساند.
- از گزارشگر ویژه‌ی سازمان ملل برای اعدام‌های فرا قضایی، فوری یا خودسرانه دعوت کند و به اجرای ماموریت او کمک برساند.
- در مورد اعدام‌های گسترده‌ی سال ۱۳۶۷ تحقیق کند، مسئولان این اعدام‌ها را مورد پیگرد قرار دهد و از انکار حقوق بستگان قربانیان برای دانستن حقیقت و محل دفن عزیزان آنها دست بردارد.

دو - ۱,۰۰۰ زندانی سیاسی در حبس خودسرانه؛ بیش از ۵۰۰ مورد ناپدید کردن قهری حل نشده باقی مانده است

بر اساس برآوردها در اواسط آبان ۱۳۹۶، در حدود ۱,۰۰۰ تن به دلایل صرفاً سیاسی یا به خاطر فعالیت‌های حقوق بشری یا کار روزنامه‌نگاری حکم‌های طولانی زندان را می‌گذرانند. زندانیان سیاسی به‌طور منظم قربانی بازداشت خودسرانه و زندان به خاطر فعالیت‌های صلح‌آمیز می‌شوند. آنها در زندان در شرایط غیرقابل تحمل به سر می‌برند و از دسترسی به وکیل محروم می‌شوند. در زیر چند نمونه ارائه می‌شود:

- **صدیقه و سمدی**، پژوهشگر اسلامی، نویسنده و سخنگوی پیشین شورای شهر تهران، پس از بازگشت از اروپا پس از ۵ سال در روز ۳۰ مهر ۱۳۹۶ بازداشت شد. او به اتهام «اقدام علیه امنیت ملی» و «تبلیغ علیه نظام» به خاطر مشارکت در اعتراض‌های پس از انتخابات ریاست جمهوری سال ۱۳۸۸ به‌طور غیابی به پنج سال زندان محکوم شده بود. «عضویت در جنبش سبز امید» و «عضویت در کمیته حمایت از آسیب دیدگان رویدادهای ۱۳۸۸» از جمله دلایل طرح این اتهام‌ها بود. او هر دو مورد را تکذیب کرد. خانم و سمدی دچار ضعف شدید بینایی است. وی در روز ۱۳ آبان با قرار وثیقه‌ی یک میلیارد تومان (بیش از ۲۰۰ هزار یورو) آزاد شد.
 - **نرگس محمدی**، سخنگوی کانون مدافعان حقوق بشر (یکی از سازمان‌های عضو فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر) در تاریخ ۷ اسفند ۱۳۹۵ با پایان حکم زندان ۶ ساله خود، حکم دوم زندان به مدت ۱۰ سال را آغاز کرد. او در اردیبهشت ۱۳۹۵ زمانی که در زندان به سر می‌برد به اتهام «گردهمایی و تبانی به قصد ارتکاب جرم علیه امنیت ملی»، «تبلیغ علیه نظام» - به خاطر دیدار با نماینده‌ی عالی پیشین اتحادیه اروپا کاترین اشتون - و «شرکت در بنیانگذاری و اداره‌ی گروهک غیرقانونی لگام» [۴] محاکمه شده بود. خانم محمدی دچار آمبولی ریه و فلج عضلانی است.
 - **عبدالفتاح سلطانی**، عضو بنیانگذار کانون مدافعان حقوق بشر، از شهریور ۱۳۹۰ در زندان بوده است. او در اسفند ۱۳۹۰ به اتهام «تبلیغ علیه نظام»، «گردهمایی و تبانی علیه امنیت ملی» از جمله از طریق بنیانگذاری کانون مدافعان حقوق بشر و «کسب مال حرام» با قبول جایزه‌ی حقوق بشر نورمیرگ در سال ۱۳۸۸، به ۱۸ سال زندان و ۲۰ سال محرومیت از اشتغال به وکالت محکوم شد. سپس، حکم زندان به ۱۰ سال و حکم ممنوعیت از اشتغال به حرفه به دو سال کاهش یافت.
 - **سروش فرهادیان**، روزنامه‌نگار، در اوایل شهریور ۱۳۹۶ به اتهام «تبلیغ علیه نظام» به خاطر انتشار مقاله‌هایی در انتقاد از حبس خانگی نامزدهای انتخابات ریاست جمهوری سال ۱۳۸۸ به یک سال زندان محکوم شد. او پیش‌تر در اردیبهشت ۱۳۹۶ به همین اتهام به هفت ماه زندان محکوم شده بود، اما دادگاه تجدید نظر محکومیت را به جریمه کاهش داده بود.
 - **عیسی سحرخیز**، روزنامه‌نگار قدیمی، در تیر ۱۳۹۶ به خاطر «اهانت به رئیس قوه‌ی قضاییه» به شش ماه زندان محکوم شد. او دو ماه پیش از آن پس از گذراندن دو سال زندان به خاطر «اهانت به مقام رهبری آیت الله علی خامنه‌ای و تبلیغ علیه نظام» آزاد شده بود.
 - **مراد ثقفی**، سردبیر نشریه گفتگو در تاریخ ۲۶ اسفند ۱۳۹۵ به دلایل نامعلوم در خانه خود بازداشت و در تاریخ ۳۱ اردیبهشت ۱۳۹۶ آزاد شد.
 - **حسین موحدی**، خبرنگار سامانه‌ی خبری نجف آباد نیوز به اتهام «نشر اکاذیب» در گزارشی در خرداد ۱۳۹۵ درباره‌ی توقیف ۳۵ موتورسیکلت به دست پلیس، به ۴۰ ضربه شلاق محکوم شد. حکم او در تاریخ ۱۵ دی ۱۳۹۵ اجرا شد. بعضی از روزنامه‌نگاران دیگر نیز به اتهام‌های مشابه به شلاق محکوم شده‌اند.
- از سال ۲۰۰۳ تا کنون، در حدود ۵۰ زندانی که اغلب آنها به دلایل سیاسی در زندان به سر می‌برند، در اثر ضرب و جرح، شکل‌های دیگر شکنجه و رفتار ظالمانه و محرومیت عمدی از مراقبت درمانی جان خود را از دست داده‌اند. مجازات‌هایی از جمله قطع عضو، درآوردن چشم، آزمایش بکارت و شلاق برای زندانیان به کار گرفته می‌شود. در زیر نمونه‌هایی ارائه می‌شود:
- حکم قطع دست سه دزد در زندان قم در تاریخ ۲۹ شهریور ۱۳۹۶ و قطع دست یک دزد دیگر در زندان مشهد در تاریخ ۲۷ مهر ۱۳۹۶ به اجرا درآمد.
 - ۱۰ روز پیش از اعدام یک زندانی به خاطر قتل در اردیبهشت ۱۳۹۶ در شیراز، دست او به خاطر دزدی قطع شد.

فعالان سیاسی و مدافعان حقوق بشر اغلب قربانی ناپدید کردن قهری می‌شوند. گروه تحقیق سازمان ملل درباره‌ی ناپدید کردن‌های قهری یا غیر داوطلبانه (WGEID) در آخرین گزارش خود (ژوئیه ۲۰۱۷) دست کم ۵۲۸ مورد حل نشده‌ی ناپدید کردن قهری (شامل ۱۰۲ زن) را ذکر کرده است، اما سرنوشت و محل نگهداری شمار دیگری از اشخاص نیز نامعلوم است، از جمله:

- **ساسان آقایی**، معاون سردبیر روزنامه اعتماد، و **یغما فشخامی**، یک روزنامه‌نگار دیگر، به ترتیب در تاریخ‌های ۲۱ و ۲۹ مرداد ۱۳۹۶ بازداشت شده‌اند. اتهام‌های آنها نامعلوم است و آنها از دیدار با وکیل مدافع و خانواده‌های شان محروم هستند.
- **رامین حسین پناهی**، عضو کومله، گروه مخالف کُرد، در تاریخ ۲ تیر ۱۳۹۶ در درگیری مسلحانه با نیروهای امنیتی در استان کردستان دستگیر شد و از آن پس خبری از او نیست.

خانواده‌های فعالان به خاطر پیگیری سرنوشت عزیزان خود را درخواست عدالت برای آنها با آزار مواجه بوده‌اند:

- **راحله راحمی پور** به اتهام «تبلیغ علیه نظام» به خاطر شکایت به گروه تحقیق سازمان ملل در باره‌ی ناپدید کردن‌های قهری یا غیر داوطلبانه در مورد سرنوشت برادر و برادرزاده خود در بهمن ۱۳۹۵ به دو سال زندان محکوم شد. برادر او، فعال سیاسی حسین راحمی پور که در سال ۱۳۶۲ دستگیر شد و دخترش که در زندان به دنیا آمد، از آن پس ناپدید شده‌اند. همسر حسین راحمی پور که دستگیر شده بود، بنا به گزارش‌ها، چند ماه پس از آن آزاد شد.
- **مریم اکبری منفرد** که از سال ۱۳۸۸ به خاطر ارتباط با گروهی مخالف در خارج از کشور حکم ۱۵ سال زندان را می‌گذراند، به خاطر شکایت به گروه تحقیق سازمان ملل درباره ناپدید کردن‌های قهری یا غیر داوطلبانه در سال ۲۰۱۶، در زندان قربانی آزار و محرومیت از مراقبت درمانی شده است. این گروه تحقیق در سال ۲۰۱۷ از دولت ایران خواهان اطلاعاتی درباره‌ی خواهر و برادر خانم اکبری منفرد شد که ممکن است از قربانیان کشتارهای سال ۱۳۶۷ زندان باشند [نگاه کنید به بخش ۱ در بالا].
- **شهناز اکملی** از سال ۱۳۸۸ به خاطر درخواست عدالت برای پسرش که به ضربه گلوله‌ی نیروهای امنیتی در اعتراض‌های پس از انتخابات ریاست جمهوری ۱۳۸۸ کشته شد، بارها بازداشت شده و آزار دیده است. او در مهرماه ۱۳۹۶ به یک سال زندان و ممنوعیت از سفر به خارج محکوم شد.

رسانه‌ها در ایران در خطر دائمی تعطیل شدن به سر می‌برند و کارکنان رسانه‌ها در خارج و بستگان آنها در ایران با تعقیب و آزار قضایی روبرو هستند:

- روزنامه‌ی «مستقل» در روز ۱۲ مهر ۱۳۹۶، پس از انتشار عکسی از میرحسین موسوی، یکی از نامزدهای انتخابات ریاست جمهوری ۱۳۸۸ که به همراه همسر خود هنوز در حبس خانگی به سر می‌برد، توقیف شد.
- اعضای خانواده‌های روزنامه‌نگاران بخش فارسی بی‌بی‌سی که در ایران به سر می‌برند، در معرض آزار و از جمله بازداشت قرار داشته‌اند و پیش از ۱۵۰ روزنامه‌نگار پیشین و کنونی بی بی سی از هرگونه معامله‌ی مالی ممنوع شده‌اند.

ما اتحادیه‌ی اروپا را فرا می‌خوانیم تا از ایران بخواهد:

- فوری و بدون قید شرط کلیه‌ی زندانیان سیاسی را که به خاطر استفاده‌ی صلح آمیز از آزادی بیان، آزادی گردهمایی مسالمت آمیز و آزادی تشکل در ایران در حبس خودسرانه به سر می‌برند - از جمله مدافعان حقوق بشر، روزنامه‌نگاران، فعالان سندیکایی مستقل، فعالان حقوق زنان و فعالان سیاسی - آزاد کند.
- رعایت آزادی بیان، آزادی گردهمایی مسالمت آمیز و آزادی تشکل را تضمین کند و به گروه‌های مستقل حقوق بشری اجازه‌ی فعالیت و نظارت بر وضعیت حقوق بشر در کشور خود را بدهد.

- اقدام‌هایی را برای متوقف کردن شکنجه و رفتار ظالمانه در پیش بگیرد و کنوانسیون ضد شکنجه و رفتارها و مجازات‌های ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیر آمیز دیگر و پروتکل اختیاری آن را تصویب کند و به اجرا بگذارد.
- به سرعت دسترسی فوری همه‌ی زندانیان را به مراقبت درمانی و بهداشتی مناسب و کافی تضمین کند.
- درباره‌ی سرنوشت و محل قربانیان به بستگان آنها اطلاع دهد و به آزار بستگان قربانیان خاتمه بدهد.
- به نهادهای نظارتی بین‌المللی، مثل گزارشگر ویژه سازمان ملل درباره وضعیت حقوق بشر در ایران و سازمان‌های مستقل بین‌المللی حقوق بشر مثل فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر، که از اواخر سال ۱۳۵۷ تاکنون اجازه‌ی اعزام هیئت به ایران دریافت نکرده‌اند، بدون قید و شرط امکان ورود بدهد.

سه - تبعیض علیه زنان، اقلیت‌های دینی و جوامع قومی [۵]

قوانین ایران، از جمله قانون مجازات اسلامی، قانون مدنی و قانون خانواده حقوق زنان را نقض می‌کند. حقوق زنان در عمل نیز به همین ترتیب نفی می‌شود، از جمله در مورد: ارث، حضانت کودکان، ممنوعیت تحصیل در تعدادی از رشته‌ها در دانشگاه، اشتغال به بعضی از شغل‌ها و آزار و پیگیری فعالان حقوق زن. در زیر نمونه‌هایی ارائه می‌شود:

- **عالیه مطلب‌زاده**، فعال حقوق زن و عکاس خبری پس از شرکت در کارگاهی درباره‌ی توانمندسازی زنان در گرجستان و بازگشت به ایران در اوایل آذر ۱۳۹۵ دستگیر و در اواخر همان ماه آزاد شد. او سپس در مرداد ۱۳۹۶ به سه سال زندان محکوم شد.
- **فرزانه جلالی**، فعال کُرد حقوق زنان، در بهمن ۱۳۹۵ دستگیر و پس از ۱۷ روز با قرار وثیقه به مبلغ ۳۰۰ میلیون تومان آزاد شد.
- **مینو خالقی**، زنی که در بهمن ۱۳۹۴ به نمایندگی مجلس انتخاب شد، از ورود به مجلس محروم شد زیرا بنا به گزارش‌ها با مردی دست داده بود.

بسیاری از فعالان حقوق زن در طول سال ۲۰۱۶ برای بازجویی به نهادهای امنیتی و اطلاعاتی احضار شدند، مورد تهدید قرار گرفتند و در پی آن ناگزیر فعالیت‌های خود را معلق کردند.

تبعیض بر پایه‌ی منشاء قومی و دینی، در قانون (از جمله قانون اساسی و قانون مدنی) [۶] و در عمل در حیطه‌های سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی به صورت گسترده رخ می‌دهد. ایران حق داشتن اعتقاد یا عمل به دین انتخابی یا نداشتن اعتقاد را نفی می‌کند. ایران همچنین حق تحصیل جوامع قومی به زبان مادری، اشتغال در بعضی از مشاغل، نشر آزادانه‌ی مطالب به زبان مادری و بزرگداشت رویدادهای فرهنگی یا دینی آنها را نفی می‌کند.

پیروان اقلیت دینی بهایی به ویژه پیوسته با آزار مواجه بوده‌اند که به دستگیری و زندانی شدن بهاییان به خاطر عمل به دین خود، بستن اماکن کسب آنها، تخریب گورستان‌های آنها و محرومیت آنها از آموزش عالی منجر شده است. در ژوئن ۲۰۱۷ (خرداد ۱۳۹۶)، بیش از ۹۰ تن از پیروان اقلیت دینی بهایی در زندان به سر می‌بردند.

نوکیشان مسیحی نیز به‌طور منظم به اتهام فعالیت‌های تبلیغی مورد پیگرد قرار می‌گیرند. برای نمونه:

- **یوسف ندرخانی**، نوکیش و کشیش مسیحی، در تیر ۱۳۹۶ به ۱۰ سال زندان و دو سال تبعید در شهری دور افتاده محکوم شد. او پیش‌تر در سال ۱۳۸۸ دستگیر و به اتهام «ارتداد» به اعدام محکوم شده بود، اما این حکم بعداً لغو و او در سال ۱۳۹۱ آزاد شد.
- **امین افشار نادری**، نوکیش مسیحی، در تیر ۱۳۹۶ به خاطر اهانت به مقدسات اسلام به اتهام اقدام علیه امنیت ملی از طریق تشکیل کلیسای خانگی و تبلیغ به ۱۵ سال زندان محکوم شد.

- **هادی عسگری**، نوکیش مسیحی، در تیر ۱۳۹۶ به خاطر اهانت به مقدسات اسلام به اتهام اقدام علیه امنیت ملی از طریق تشکیل کلیسای خانگی و تبلیغ به ۱۰ سال زندان محکوم شد.

- **ابراهیم فیروزی**، نوکیش مسیحی، به اتهام «تشکیل گروه به قصد بر هم زدن امنیت کشور» به ۵ سال زندان محکوم شد و این حکم در فروردین ۱۳۹۶ در دادگاه تجدیدنظر تایید شد.

دراویش مسلمان و مسلمانان اهل سنت نیز با تبعیض و آزار روبرو هستند.

ما اتحادیه‌ی اروپا را فرا می‌خوانیم تا از ایران بخواهد:

- کلیه‌ی مقررات قانون اساسی، قانون مدنی و قانون مجازات اسلامی را که با موازین حقوق بین‌المللی حقوق بشر ناسازگار و باعث تبعیض علیه جوامع عمومی و اقلیت‌های دینی و زنان هستند اصلاح یا ملغا کند.

- قوانینی را به تصویب برساند که حقوق همه‌ی مردم در مورد آزادی اندیشه، وجدان و دین، از جمله آزادی عمل آزادانه به دین یا اعتقاد هر فرد بدون محدودیت و حق شک داشتن یا اعتقاد نداشتن به وجود خدا را به رسمیت بشناسند.

- حقوق مردم در جوامع قومی برای عمل به فرهنگ خود، اشتغال در همه‌گونه مشاغل، تحصیل به زبان مادری و انتشار نشریات و رسانه‌های خود را در سازگاری با عهدنامه‌های بین‌المللی حقوق بشر که ایران عضو متعاقد آنهاست، به رسمیت بشناسد، رعایت و حمایت کند و تحقق ببخشد.

- به تبعیض علیه جوامع قومی، اقلیت‌های دینی و زنان در همه‌ی زمینه‌ها پایان دهد.

- اقدام‌های مشخصی را برای تضمین حقوق همه‌ی شهروندان - بدون توجه به نژاد، رنگ، تبار، منشاء ملی یا قومی، زبان، دین یا عقیده - در حیطه‌های آموزش، اشتغال و مسکن مناسب در پیش بگیرد.

چهار - نقض نامحدود حقوق کارگری [۷]

قوانین و سیاست‌های کنونی دولت در ایران از جمله دلایل اساسی نقض حقوق کارگری هستند. دولت کنترل شدیدی بر کلیه‌ی «نهادهای قانونی» که بر اساس قانون کار به‌طور رسمی اجازه دارند نماینده‌ی کارگران باشند، اعمال می‌کند. اتحادیه‌های مستقل کارگری ممنوع هستند. تلاش برای تشکیل اتحادیه‌های مستقل کارگری با خشونت سرکوب می‌شود و رهبران حرکت‌های کارگری از مشاغل خود اخراج، مورد تعقیب و آزار قرار می‌گیرند و به اتهام‌هایی مثل «اقدام علیه امنیت ملی» و «تبلیغ علیه نظام» بر اساس قانون مجازات اسلامی به زندان می‌افتند. دست کم هشت فعال کارگر و معلم سندیکایی در حال حاضر حکم‌های زندان خود را می‌گذرانند و فعالان سندیکایی دیگری به خاطر تلاش برای تشکیل اتحادیه‌های مستقل کارگری یا فعالیت‌های سندیکایی به زندان محکوم شده‌اند یا مورد پیگرد قضایی قرار دارند. گزیده‌ای از این موارد در زیر ارائه می‌شود:

- **اسماعیل عبدی**، عضو هیئت مدیره کانون معلمان ایران، حکم شش سال زندان را می‌گذراند.

- **مهدی بهشتی لنگرودی**، سخنگوی کانون معلمان ایران، در حال گذراندن در مجموع ۱۴ سال حکم‌های مختلف زندان است.

- **محمود صالحی**، عضو بنیانگذار اتحادیه‌ی خبازان در شهر سقز، که در روز ۶ آبان ۱۳۹۶ دستگیر شد، حکم یک سال زندان را می‌گذراند.

- **رضا شهبایی زکریا**، خزانه دار سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، پس از اینکه حکم شش سال زندان خود را گذرانده بود، در روز ۱۸ مرداد ۱۳۹۶ دوباره دستگیر شد و برای گذراندن ۱۷ ماه به زندان رفت.

- **ابراهیم مددی و داوود رضوی**، اعضای هیئت مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی و حومه، به ترتیب به ۵ سال و ۳ ماه و ۵ سال زندان محکوم شده‌اند. آقای رضوی روز ۱۳ آبان ۱۳۹۶ در دادگاه تجدید نظر حضور یافت و دادگاه تجدید نظر آقای مددی در آذر ۱۳۹۶ تشکیل می‌شود.

- **جعفر عظیم‌زاده**، دبیر اتحادیه آزاد کارگران ایران، برای گذراندن حکم شش سال زندان احضار شده است.

این سرکوب بخشی از نفی نظام مند اساسی ترین حقوق کارگران در ایران است که با قوانین تبعیض آمیز و سرکوب گر و اتهام‌های صرفاً سیاسی مواجه هستند. اعتصاب هرگز به صراحت به رسمیت شناخته نشده و اعتصاب‌ها با خشونت سرکوب می‌شوند. گردهمایی‌های مسالمت آمیز مستقل در روز کارگر در روز اول ماه مه هر سال ممنوع می‌شود.

حداقل دستمزد که برای سال خورشیدی ۱۳۹۶ تعیین شده، همچون سال‌های گذشته، در حدود یک سوم خط فقر برآورد می‌شود [۸]. چند میلیون کارگر حتی همان دستمزد حداقل را دریافت نمی‌کنند، زیرا در واحدهایی با کمتر از ۱۰ کارگر کار می‌کنند و مقررات قانون کار - حداقل دستمزد، افزایش دستمزد و مزایای بیمه - شامل آنها نمی‌شود.

ما اتحادیه‌ی اروپا را فرا می‌خوانیم تا از ایران بخواهد:

- اجازه‌ی تشکیل اتحادیه‌های مستقل کارگری را بدهد و به هر گونه آزار علیه فعالان سندیکایی و کارگران خاتمه دهد.
- کلیه‌ی کسانی را که خودسرانه به خاطر داشتن نقش در دفاع از حقوق کارگری در حبس هستند فوری و بدون قید و شرط آزاد کند.
- کلیه‌ی محدودیت‌های قانونی در مورد اعتصاب، تظاهرات، سازماندهی و گردهمایی مسالمت آمیز را از میان بردارد.
- تضمین‌هایی را برای پرداخت دستمزد و ایجاد راهکارهای واقعی تامین اجتماعی و نیز رعایت مقررات قانون کار در مورد افزایش دستمزد حداقل در تناسب با نرخ تورم برقرار کند.
- کلیه‌ی مقررات قانون اساسی، قانون مدنی و قانون گزینش [۹] را که در مورد زنان و گروه‌های اقلیت در زمینه برخورداری از حقوق کارگری تبعیض آمیز هستند، اصلاح یا ملغا کند.
- به سرعت کنوانسیون‌های اصلی سازمان بین‌المللی کار [۱۰] و نیز کنوانسیون رفع همه‌ی اشکال تبعیض علیه زنان (CEDAW) و کنوانسیون بین‌المللی حمایت از حقوق کلیه‌ی کارگران مهاجر و خانواده‌های آنها (CMW) را تصویب کند و به اجرا بگذارد.

- [۱] ارتداد فقط در قانون مطبوعات (ماده‌ی ۲۶) مطرح شده، اما قانون مجازات اسلامی اعدام را برای دشنام به «پیامبر [اسلام] یا هریک از انبیاء عظام الهی» مقرر کرده است (ماده‌ی ۲۶۲). با وجود این، بر اساس اصل ۱۶۷ قانون اساسی، در صورتی که قانون در مورد موضوعی (به عنوان مثال ارتداد) سکوت کرده باشد، «قاضی موظف است... با استناد به منابع معتبر اسلامی یا فتاوی معتبر حکم قضیه را صادر نماید.»
- [۲] برای اطلاعات بیشتر، نگاه کنید به: «مجازات اعدام در ایران - سیاست دولتی ایجاد وحشت» (<http://www.fidh.org/article14113>) و مجازات اعدام برای جرایم مربوط به مواد مخدر در آسیا: ایران (<https://fidh.org/article18596>)
- [۳] برای اطلاعات بیشتر، نگاه کنید به: «پس از ۲۵ سال، هنوز اثری از عدالت نیست؛ مرتکبان اعدام‌های ۱۳۶۷ هنوز هم از مجازات معاف هستند» (<https://fidh.org/13971>)
- [۴] «کارزار لغو گام به گام اعدام - لگام» را شمار دیگری از مدافعان حقوق بشر با هدف الغای مجازات اعدام تشکیل داده‌اند. خانم محمدی از بنیانگذاران این کمپین نبود اما بعداً به آن پیوست.
- [۵] برای اطلاعات بیشتر، نگاه کنید به: «رویه‌ی پنهان ایران: تبعیض ضد اقلیت‌های قومی و مذهبی در ایران» (<https://fidh.org/8641>)
- [۶] «رویه‌ی پنهان ایران: تبعیض ضد اقلیت‌های قومی و مذهبی در ایران»؛ «سیاست دولتی اختناق: سرکوب آزادی، زندان، شکنجه، اعدام...»؛ (<https://fidh.org/11065>)؛ «گسترش فقر، کاهش حقوق کارگری»؛ (<https://fidh.org/13400>)
- [۷] برای اطلاعات بیشتر، نگاه کنید به: «گسترش فقر، کاهش حقوق کارگری» (<https://fidh.org/13400>) و «سرکوب فعالان سندیکایی و حقوق کارگری در ایران»؛ (<https://www.fidh.org/21582>)
- [۸] حداقل دستمزد برای سال ۱۳۹۶، ۹۲۹ هزار و ۹۳۱ تومان است، در حالی که هزینه ماهانه یک خانواده چهار نفری در فروردین ۱۳۹۶ در حدود ۳ میلیون تومان بود.
- [۹] قانون گزینش، کارکنان بخش عمومی را از جمله به موارد زیر ملزم می‌سازد: اعتقاد به اسلام و یا یکی از ادیان رسمی مصرح در قانون اساسی؛ التزام عملی به احکام اسلام؛ اعتقاد و التزام به ولایت فقیه، نظام جمهوری اسلامی و قانون اساسی؛ پوشش چادر برای زنان.
- [۱۰] کنوانسیون در باره‌ی آزادی تشکل و حمایت از حق سازمان دهی (سازمان بین‌المللی کار، کنوانسیون شماره ۸۷؛ ۱۹۴۸)، کنوانسیون حق سازمان دهی و مذاکره‌ی دسته جمعی (سازمان بین‌المللی کار، کنوانسیون شماره ۹۸؛ ۱۹۴۹)، کنوانسیون حداقل سن (سازمان بین‌المللی کار، کنوانسیون شماره ۱۳۸؛ ۱۹۷۳) و پروتکل اختیاری میثاق حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی.